

Rantakalliolla

Tägäsin nimeni seinään, jäin kiinni itse teosta.

Poliisi moitti mua, mutta ei itse teosta.

Mun puuhat on usein tällaisia, no – luovia,
mut pitäis kai koittaa lakien mukaan luovia.

Otteet elämästä valuu paperille säkeittäin,
säkeisiin kaadan tavaraa laatikoittain, säkeittäin.

Lehdet putoaa koivuista, lehmuksista ja haavoista,
sekaan tippuu muistoja mun vuotavista haavoista.

Jos mulla olisi ystäviä, juttelisin niille, ainakin joillekuille,
kun ei oo, puhun virtaaville vesille ja taivaankappaleille: joille, kuille.

Ja missä olet, kumppani, mua haoillasi suojaava kuusi?

Jos löytyisit, olisin sulle sun aurinkosi ja kuusi.

Onko joidenkin toisten elämä mutkaton polku turvallisille suojateille,
onko kaikki helppoa joillekin maailmankaikkeuden suojateille?

Kunpa oma reitti ei olisi se kaikkein soisin,
kunpa en olisi tiskirätti vaan luuttu – ja soisin!

Illalla painun minne tähdet ohjaa ja kuu menee,
virittelen rantaan tulet, nuotiolla nokipannu kuumenee.

Siinä kun perintöpuukolla veistelen onkeen vapaa,
hoksaan: tässä veden äärellä en ole yksin vaan vapaa.

Puukko ja vapaus

Ränsistyneiden majojen historia puissa
kertoo vasaran alle jääneistä peukaloista
puukolla vuolluista pihtipielistä
käsistä käsissä
tikuista sormissa
ja toisinaan myös silmissä

salaisuuksista
mielikuvituksesta
kokonaisvaltaisesta läsnäolosta
ja vapauden tunteesta

muistoista
perinteiden jatkumisesta
ja niistä hedelmistä
jotka eivät koskaan pudonneet liian kauas puusta.

-Helahoito

Taivas

Metallia vasten,
tunnen lopullisuuden.

Kaksi vaihtoehtoa,
välillä tuonelan tynniä vesien
ja raudalla maalatun maailman.

Ehkä terän toisella puolen,
voidaan veistää tulevaisuus,
jossa ketään ei ole kahlittu kiinni,
tuomittu kitumaan.

-Leanish

Vieraat laulut

Ihan vapaasta tahdostani

istuin palmusunnuntaita edeltävänä perjantaina

Wienin koptilaisen kirkon takapenkin hämärään

Olin sytyttänyt kynttilät

läheisille

edesmenneille

ja kaikelle tulevalle

Kerjäläismunkki vaalealla narulla vyötetyssä ruskeassa kaavussaan

kiersi jakaen pajunkissoja

Katsoi ruskeilla silmillään ruskeisiin silmiin

Sitten vieraat laulut kaikuivat

kivisistä seinistä ja kullatuista kuvista

Kummallinen rauha ja tyyneys

Vain viidensadan kilometrin päässä tästä

ihmisillä on aseet käsissään ja puukot vyöllään

silmissä suru ja pelko siitä mitä on

rinnassa voimakas vapaudentahto

Sytytin lisää kynttilöitä

Tiesin tekeväni sen vain rauhoittaakseni itseäni

Kun tekee jotain ei tule kyöneleet

Vieraat laulut kaikuivat

kivisistä seinistä ja kultaisista kuvista

Kummallinen rauha ja tyyneys

-Matkalla-

Puukolla Vapaus oli veistelemässä

Ilta oli jo pimenemässä

Puukko lattialle tipahtaa

Kun Vapaus noin vain uinahtaa

Sitten aamu jo sarastaa

Kun Vapaus herää ja toteaa:

Täälläkö minä nukuin

Ja naurahtaa

-Fadeful